

Isus și tăcerea lui Dumnezeu

Să ne uităm la câteva afirmații ale Domnului Isus și să punem câteva întrebări foarte simple.

"Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai." (Ioan 5:19).

A făcut Isus ceva din proprie inițiativă? A făcut Isus altceva decât ceea ce a văzut pe Tatăl făcând?

"Eu nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis." (Ioan 5:30).

Ar fi putut Isus face ceva pe cont propriu? Judecata lui Isus s-a bazat pe ceea ce a auzit sau pe ceea ce El nu a auzit?

"Isus deci le-a zis: „Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu." (Ioan 8:28).

A făcut Isus ceva prin propria-I autoritate? A vorbit Isus altceva decât ceea ce Tatăl I-a învățat? A vorbit Isus ceva ce Tatăl nu I-a învățat?

"Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc." (Ioan 12:49).

A vorbit Isus vreodată potrivit propriei Sale autorități? A vorbit Isus ceva ce Tatăl nu i-a spus să spună și cum să vorbească?

Luând în considerare toate cele spuse mai sus, care a fost atitudinea lui Isus față de tăcerea lui Dumnezeu? A văzut Isus tăcerea lui Dumnezeu ca pe ceva permisiv și ca autoritate? A vorbit El ceea ce Dumnezeu nu a vorbit sau a trecut El dincolo de ceea ce a autorizat Dumnezeu? A făcut Isus ceva ce Dumnezeu nu a interzis? Sau Isus a spus că El a făcut numai ceea ce a autorizat Dumnezeu?

Este tăcerea lui Dumnezeu autoritate biblică sau este prohibitivă? Ne este permis să facem ceva ce Dumnezeu nu a condamna în mod specific sau avem voie să facem doar ceea ce Dumnezeu a autorizat? Cred că acest argument ar trebui să fie soluționat de Isus Însuși. Isus a refuzat să facă ceva potrivit cu propria Lui autoritate. El a făcut numai ceea ce L-a autorizat Dumnezeu. El nu a mers mai departe de ceea ce a văzut și auzit de la Tatăl. El nu presupune că, dacă Tatăl nu a spus nimic despre ceva anume, are libertatea de a spune sau face ceva. Isus nu vede tăcerea lui Dumnezeu ca fiind oportunitatea de a acționa prin propria Lui autoritate. El a refuzat să facă acest lucru, deoarece El nu a venit să facă voia Sa, ci voia Tatălui.

Gândindu-ne la toate aceste aspecte, cum ar trebui să privim tăcerea Scripturii? Este ceva permisiv? Putem pretinde că Scriptura autorizează ceva despre care nu se spune nimic? Sau atunci când noi ne folosim de acest "principiu al tăcerii" nu facem decât să adăugăm la prevederile legământului lui Dumnezeu și de fapt căutăm să facem, mai degrabă, propria noastră voie decât voia Lui?

Unii cred că această discuție este o formă de a "strecura țânțarul" și de fapt noi nu facem decât să promovăm "legalismul". Cu toate acestea, indiferent cum răspundem la aceste întrebări, amintiți-vă că aceste întrebări sunt importante. În Ioan 7:18, Isus spune: "Cine vorbește de la

sine caută slava lui însuși; dar cine caută slava Celui ce L-a trimis, Acela este adevărat, și în El nu este strâmbătate."

Întrebările despre autoritatea biblică nu sunt pur și simplu despre cum să mai facem niște reguli, ci despre cum să-l slăvim pe Dumnezeu. Am încredințarea că noi trebuie să-L slăvim pe Dumnezeu în același fel în care a făcut-o Isus și numai cum a autorizat Dumnezeu.